

DELEEN, KEXÉL, OLOF

Capten Puff, eller Storprataren. Komedi
i en akt. Upförd på svenska dramatiska
theatern första gången den 15 dec.
1789. Tredje uplagan

(Deleen
1814

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

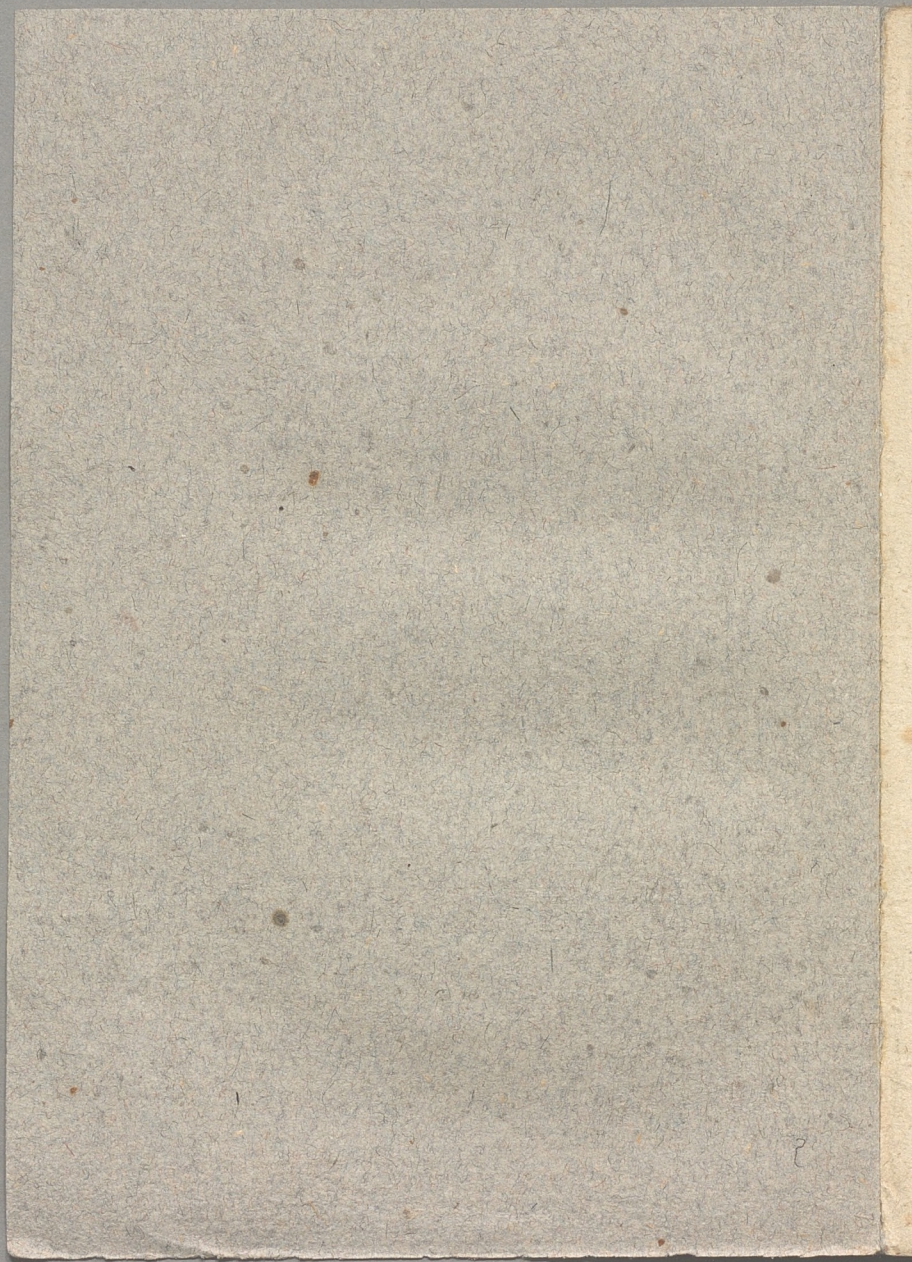
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

KEXEL

CAPTEIN PLUFF

1814

Sv. Saml.
Vitt S.
Dyorn.
B.
1700-1870

KEXEL, O

Vitt Sv.
Dram
(Pis)
1700-1829

CAPTEN PUFF,

ELLEN

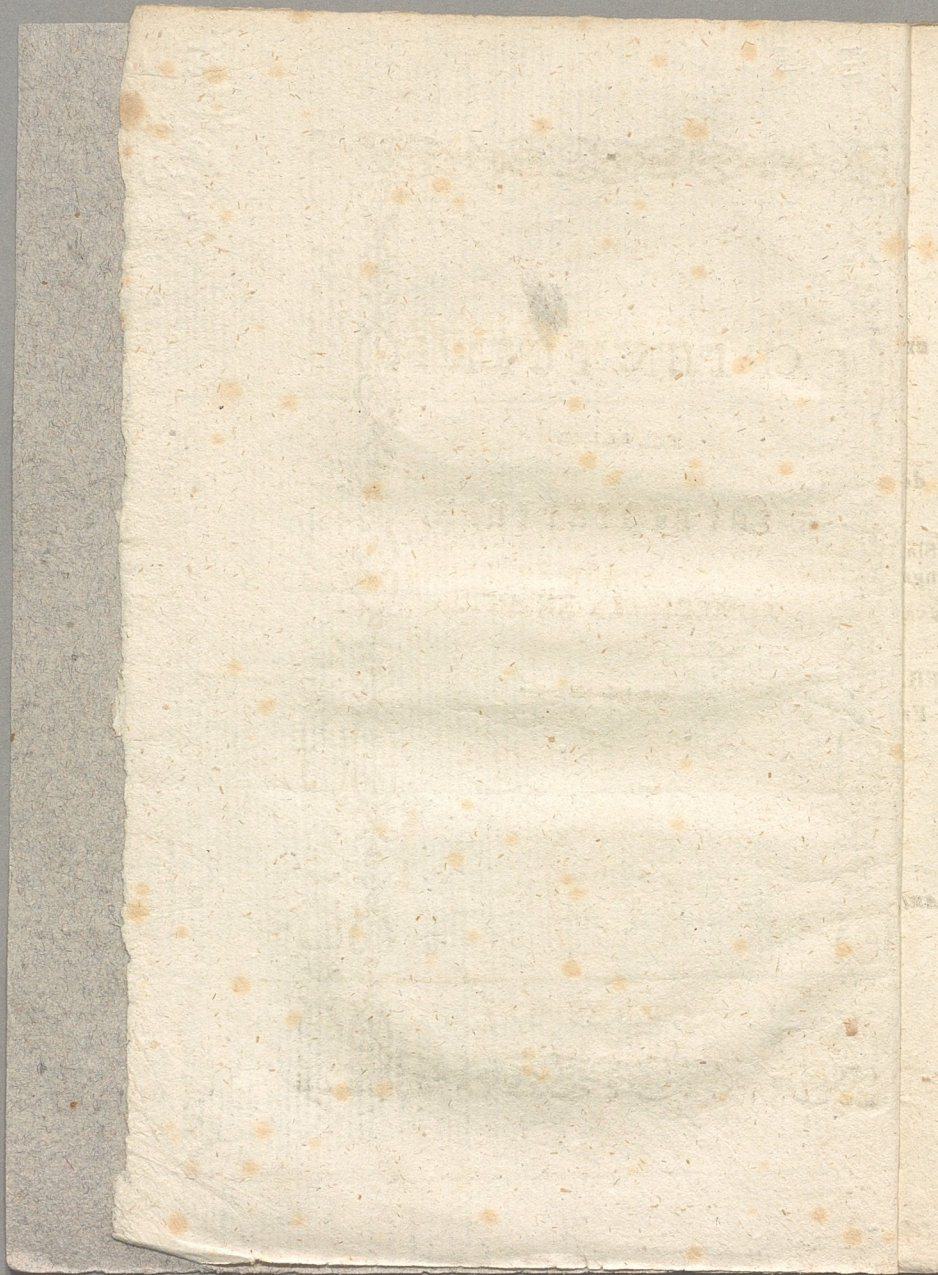
Storprataren.

KOMEDI I EN AKT.

3^e uppl.

Sthlm 1814

CAPTEN PUFF,

ELLER

Storprataren.

KOMEDI, I EN AKT.

Upförd på Svenska Dramatiska
Theatern första gången den
15 Dec. 1789.

TREDJE UPLAGAN.

STOCKHOLM,
Tryckt hos CARL DELEEN, 1814.

Personerne:

FRU HEDVIG SOPHIA KONTANT. En ung
och rik Enka.

CAPTEN PUFF,
CAPTEN VON BOMBERT. } Friare.

BRUKSPATRON DAVID KONTANT, den
unga Enkans Farbror.

COMMERSE-RÅDINNAN,
FRÖKEN, hennes Syster } likaledes Släg-
tingar.

FRÖKEN JERNMALM, FRU KONTANTS vän.
MAJORSKAN PRATMEJER.

BORGMÄSTARINNAN SLIDDERSLADDER.

LISA SPITSENAS, Hushållerska hos FRU
KONTANT.

En LAKEJ.

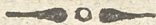
Scenen är hos Fru Hedvig Kontant.

CAPTEN PUFF,

ELLER

Storprataren.

FÖRSTA SCENEN.

(Teatern föreställer en Conversations Sal, hvarest bör finnas 2 sätöljer och 6 eller 7 stolar. Ifrån Salen äro två utgångar, och til venster et Kabinett).

FRU HEDVIG SOFIA KONTANT.

LISA SPITSENAS.

FRUN.

Nå, det var då väl, at jag en gång blef af med den ängsliga Capten Puff och hans eviga prat! — Jag har en hufvudvärk — en hufvudvärk, — *(sitter sig i en länstol)* Det är ju fasligt, at kunna hålla i en hel timme, utan at vända igen at tala!

LISA.

Hur bar Fruen sig åt at slippa honom?

FRUN.

Jag gaf honom i commission, at höra efter priset på den der landegendomen som är til salu på Lidingön — jag tror det var i Kammar-Revision som adressen var, och dit sprang han nu utan at ta afsked.

LISA.

Frun har kunnat ta afsked af honom i stället. Förbanna mig jag vet hvad Frun skall göra med den sällsamma figuren här i huset. Han bullrar som en ostämd garnisons-trumma, mun går på honom ifrån morgon til qvällen, som en väderqvarn i blåsväder, och om än åskan slog ner i piskperuken på honom der han sitter och perorerar med bena i kors, så pratar han ändå om det han vet och inte vet, om krig, processer, befordringar, hushållsaker, om alla människor, om sig sjelf, stundom väl, stundom illa, utan sammanhang, allt som det faller sig, och utan at förtiga den minsta bagatell.

FRUN.

Du målar honom inte så illa, min kära Lisa.

LISA.

Om han ändå kunde tiga med hvad som bör hållas tyst, så vore han mindre odräglig. Men tro mig, söta Fru, det är tvert emot naturen hos en storpratare, at til och med kunna tiga med sig sjelf. Sådan är Capten Puffs karakter. Det är väl inte stort öfver 14 dagar, som han umgåtts här; men så har ock den tiden förefallit mig så lång som et helt år; och hvad jag mest fruktar för, är at Frun torde låta öfvertala sig at gifla sig med honom. — Det blefve visst det underligaste par i verlden. Frun som i så hög grad har den gåfvan at kunna tiga, en egenskap som våra surmulna vindskammar filosofer så gerna ville betaga hela vårt kön, och som Cap-

ten Puff, förlåte mig mina synder, säger sig sätta så mycket värde på. — Nej, tusen gånger hellre skulle jag välja hans Kusin Kaptén v. Bombert; han är både yngre och artigare, talar litet, men alltid väl och med förstånd.

FRUN.

Oss emellan sagdt, så tänker jag aldeles lika med dig. — Det enda som bryr mig, är at jag i denna delen nog mycket dependerar af min farbror.

LISA.

Hur kan Frun, som enka, dependera af honom?

FRUN.

Det är väl så — men han vill mig så oändligen väl, och jag har at vänta et stort arf efter honom, så jag skulle kanske förlora hans vänskap, om jag gifte mig på nytt utan hans samtycke. — Det ledsammaste är, at han redan är så intagen för Capten Puff, fast han inte stort känner honom. Commerce-Rådinnan, hans svägerska, som han tror på som Amen i Kyrkan, har beskrifvit Capten Puff för honom som en man af ypperliga egenskaper, som utmärkt sig som käck Officer, och som i afseende derpå lär i dessa dagar bli Commendant, jag tror det var i Götheborg.

LISA.

Capten von Bombert söker samma beställning, och kan rätt så snart få den som Capten Puff — och om inte v. Bombert blir

Commendant i Göteborg, så kan ju Frun i stället göra honom til Commendant här i huset — —

FRUN.

Jag vet inte hvad parti jag skall taga?

LISA.

Men jag har tagit mitt — och om Frun gifter sig med Capten Puff, så skall jag utbe mig at samma dag få slippa tjena här i huset, så mycken tilgifvenhet jag eljest har för Frun. — Det blefve, min själ, en välbeställd husbonde, som ensam ville ha privilegium at prata. — Nej, det står jag aldrig ut med at aldrig få tala, utan allt i ett vara skyldig at bara höra på. En storpratare är det värsta djur som kan ges i et hushåll. Skall det ändteligen vara någon som skall prata, så är det vi fruntimmer — Nej, det svär jag vid Mamsell Vargs kokbok, förr toge jag mig en som vore både döf och dum, ja til och med om han vore blind och puckelryggig, än jag tälte en sådan herre i huset, det säger jag och Lisa Spitsenas med.

FRUN.

Nå hvad vill du jag skall göra?

LISA.

Säga sin mening rent ut til Brukspatron, Fruns farbror, och til den ändan tala först med Commerse-Rådinnan, för hvilken han har så mycket förtroende.

FRUN.

Det kunde så vara.

LISA.

Tyst, se här ha vi henne, tillika med Fröken hennes syster.

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRA. COMMERSE-RÅDINNAN.
FRÖKEN.

COMMERSE-RÅDINNAN, *til Fruen.*

Jag hör, min söta, at du ärnar gifta dig. — Tillåt mig at önska dig lycka. — Men jag måste också banna dig, som inte sagt ett ord derom åt mig, som bor i huset, och är din bästa vän och närmaste släkting.

FRUN.

Förlåt mig, jag förstår inte hvad min Tant menar.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Hvad tjénar det til at tíg med sådant? Var uprigtig, min vän: hela staden vet ju at du är förlofvad.

FRUN.

Hvem har kunnat inbilla min Tant en för mig sjelf så obekant nyhet?

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det är min själ ingen inbillning — Jag har det af den säkraste hand i verlden. Din tilkommande man har sjelf sagt mig det.

FRUN, *småleende.*

Det måtte vara någon som behagat förlofva sig med mig i andanom. Får jag utbe mig at få veta namnet på den der kära tillkommande?

COMMERSE-RÅDINNAN.

Kors! Hvad hon kan vara förbehållsam! Capten Puff! huru?

FRÖKEN.

Det är et rygte som han sjelf gjort sig all möda i verlden at sprida ut; det är ingen hemlighet mera.

LISA, *för sig sjelf.*

Det är honom likt.

FRUN.

Jag måste bekänna, at herrskapet vet långt mer än jag. Det är sant, at Capten Puff bedt min kusin, Fröken Jernmalm, arbeta allt hvad hon kan, för at erhålla mitt samtycke; men långt ifrån at tro det vara så när, menar jag at Capten sjelf bort vara den förste, som skulle underrättat mig om den äran han gjort mig. — Men som jag ännu icke beslutit at gifva mig på nytt, och i det fallet allraminst med herr Capten Puff, så bör min Tant inte ta illa up at jag varit tyst och förbehållsam i denna delen. — Jag har all anledning at tro det min Tant blefve den allraförsta, som skrattade åt et så narragtigt val, och för at ge min Tant et säkert prof af min uprigtighet, så försäkrar jag, at jag blir min Tant på det

högsta förbunden, om ni kan öfvertala min farbror at ändra sitt tänkesätt i afseende på den hjertans Captinen, för hvilken jag inte har det ringaste tycke.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Lita på min vänskap, min söta Hedvig. Jag skall i denna dag tala vid min sväger, Brukspatron — Han är lätt öfvertalt.

FRUN.

Vi skola komma ihåg, at Capten snart kan vara tillbaka, och om han träffar oss tillsammans här — —

LISA.

Ingen fara. Vi känna vår Capten. Han gör sig minsann inte så brådtom, när han kommer at plantera sig på något ställe. Ju oftare han säger: »nu skall jag gå», ju längre blir han kvar; och om han inte råkar någon annan än lakejen i huset, så behöfver han åtminstone en hel timme at prata med den. — Påminner herrskapet sig härom dagen: han var buden hit til middagen, och under vägen träffade han Majörskan Fraimejer och Borgmästarinnan Sliddersladder och följde med dem hem, och denna uppbyggliga Tersett af storpratere skiljdes inte åt förrän kl. 5 på eftermiddagen. Jag tror de hade hållit ut ända til qvällen, om inte Capten Puff af särdeles artighet hade kommit ihåg at det är ohöfligt at låta vänta på sig, då man är bjuden — och när han kom hit, jag kan inte hålla mig från at skratta, så var herrskapet upstigna ifrån bordet lör mer än en timme sedan.

FRÖKEN.

Det är et original i sitt slag.

COMMERSE-RÅDINNAN.

För mera säkerhet är det bäst at vi gå ifrån dig så länge, min söta.

FRÖKEN.

Min syster och jag skall gå ner til Fru Nippronia, för at se på några nymodiga hattar.

FRUN.

Och jag skall emedlertid fara ut på en stund för at hemta frisk luft; jag har blifvit helt yr i hufvudet.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det kommer någon — få se om det inte är Capten Puff — låt oss skynda oss ut deri här vägen. (*De gå ut allesammans, utom Lisa*)

LISA, *i det de gå.*

Det måtte vara han — han är i stånd at gå och tala för sig sjelf hela långa stunden, i brist på annan conversation.

TREDJE SCENEN.

CAPTEN PUFF. LISA.

PUFF, *utan at ge åkt på*

Lisa, kommer in och pratar för sig sjelf.

Och det skulle utgöra balansen i Europa? Nej, go herrar, ni känner inte Jus publicum

det hörs det. Det är ju det orimligaste i världen at supponera et sådant allians-verk. — Fria Republiken Ragusa, Kurförsten af Mayntz och Hertigen af Saxen-Gotha! Hvad fan vill ni göra af Dogen i Venedig och Biskopen i Lüttich? Pondera Corsica, statuera fria Riksstaden Augsburg. — Jag håller hela Vadstena Krigsmanshus mot en gammalskyllerkur, at det inte kan ha bestånd hvarken med Westphaliska freden, Aachiska freden, Consilium i Basel eller Upsala möte — utan det är som Ofverste-Löjnant Hasselgranat sa på Engelska källarn i går aftons: det står hvarken hos Dalin eller Puffendorff; det vet han som har manuscriptet efter Puffendorff, ty Hasselgranats morsfars far var bror til Puffendorff, och Puffendorff —

LISA *faller honom i talet.*

Jag heter Lisa Spitsenas och inte Lisa Puffendorff. Är det til mig Herrn talar?

PUFF *fortfar.*

— Och Puffendorff — (*vänder sig om*) Ah! Jungfrun i huset tror jag — god dag, god dag, hur står det til? Bra, bra ser jag, det är mig kärt, Fran mår väl, och jag också, det lägnar mig. Hon gaf mig en commission at uträtta på Assistans-Contoret, men fan hade tagit alla människor til och med vaktmästaren. — Jag skulle fråga efter en egendom. Ingen träffade jag, så jag kommer lika slug tillbaka som jag gick. Det är impertinent at inte folk är uppe på sina embestrum om eftermiddagarna. — I Drottning Christinas tid, i Kung Carl XI:s vill jag

säga — — — så vill jag säga — — — jag vill säga (*torkar sig i pannan*) at jag har sprungit andan ur mig

LISA.

Och andan har inte kommit igen sedan tiden?

PUFF *fortfar, utan at höra hvad hon säger.*

Men det vill inte säga emot i går. Jag for som Jehu, packad och skakad i en fördömd hyrvagn til Kungsholmen, ifrån Kungsholmen til Riddarholmen, ifrån Riddarholmen til Ladugårdslandet, ifrån Ladugårdslandet til Söder, ifrån Söder til Skeppsbron, ifrån Skeppsbron til Poliskammaren, ifrån Poliskammaren til Skanstull, ifrån Skanstull til Rådstugan, ifrån Rådstugan til Danviken, ifrån Danviken —

LISA *faller honom i talet.*

Der skulle Herrn blifvit qvar me'n han var.

PUFF *fortfar utan at gifva akt på hvad hon säger.*

Ifrån Danviken til Börsen, ifrån Börsen til Kungsholmen, ifrån Kungsholmen til Riddarholmen

LISA *faller honom i talet, och sladderar ur samma ton.*

Och jag fattig flicka språng i dag morgons i et par nedkippade fladerlapps-skor, gatan utföre ända ner til hörnet, ifrån hörnet til Slagtarhuset, ifrån Slagtarhuset til fiskar-

gången, ifrån Fiskergången til Trädgårdsmästaren, ifrån Trädgårdsmästaren til Bryggaren, ifrån Bryggaren til Kryddboden, ifrån Kryddboden til en Herre, ifrån den Herren til en Doktor, ifrån Doktorn til en madam, ifrån madamen til Barnsångshuset, ifrån Barnsångshuset

PUFF faller henne i talet.

Der har ni kunnat bli kvar, min hjertans Jungfru lilla.

LISA fortfar.

Ifrån Barnsångshuset hem dunk up i vinden, så bums ner i källaren, så i alla rummen at damma och sopa, så ner i köket och laga til buljong, allisammans uuder det en herre, som de kalla för Capten Puff, satt inne hos Fruen och sladdrade så mycket tok at hon fick migrän, och måste nu för en stund sedan enkom fara ut för at hemta frisk luft.

PUFF, som ofskört henne med all möjlig otålighet, blir ond.

Vet ni inte hvem jag är?

LISA, mycket enfaldigt.

Nej, jag har inte den äran.

PUFF, myndigt.

Det är just jag som är Capten Puff.

LISA närmar sig til honom, betraktar honom noga och smålar.

Det vore fan!

PUFF, *ännu mera förtretad.*

Ni bör veta, min fina vän, at det inte anstår er at tala ur den der näsvisa ton om folk af min rang och värdighet. Om det inte vore af aktning för stället, så tag mig tunnor tusen . . . så . . . jag säger inte mer. — Lär er en annan gång at veta hvem ni talar med, och om ni inte förstår at tala, så lär er åtminstone at tiga.

LISA.

Det sista är nog svårt för oss fruntimmer. Men herrn kan ju tillåta mig at få gå i skola hos honom.

PUFF.

Äkta er, min kära näsperla, jag skall berätta för er Fru hur ni bemöterfolk, som hon hedrar med sitt förtroende. — Ni borde blygas at inte känna er tilkommande husbonde, ty inom tre veckor kommer er Fru at kallas Hennes Nåd, och det har hon at tacka mig före, som gör henne til min Husfru. Ni skall veta at jag är en ibland våra äldsta familjer, at Puffarna varit til sedan Birger Jarls tid, at Birger Puff var Riksmännskänk hos Konung Magnus Snek, Christoffer Puff Capten för Carl Knutsons Ständerabatter, Stygotius Puff Arkiater och Hof-Apotekare hos Sten Sture den yngre, Gregorius Puff General Rumormästare vid Siångebro slag i Finland, och Corli Morli Puff — — —

LISA *faller honom i talet.*

Riks-Pratmakare hos Drottning-Kerstin.

PUFF *fortfar.*

Nej, han var Grand-Maitre de Garde-robe hos Carl XII, och det var han som inventerade den bekanta skålen: *Capten Puff, jag har den äran; jag har den äran;* och ni skall veta at jag tjent med distinktion i 30 år, at jag i sista Pomerska kriget som Fändrik bevisat 7 bataljer, 5 belägringar, 1 aktion, 6 stormar och 20 sflärer. Derföre blir jag också utnämnd til Commendant, och jag skall lära v Bombert, så kusin min han ar, hvad det vill säga at gå mig i vägen. En karl som jag, kan få Ja i hvad hus han vill gå. Ni tör känna Fröken Sladderhane; hon har varit kär i mig hon, och är det ännu; hon är både yngre och förnämre än er Fru, som blott är en köpmans-Enka. — Men det är hennes goda egenskaper jag värderar, hon är quick, artig, hushållsagtig, tystlåten, och pratrar och sladderar inte i vädret, hvilket jag för min död inte kan tåla, jag som aldrig talar oftare än det behöfs.

LISA *storskrattar.*

Ja, det är visst sant det. — Jag tackar emedlertid gunstig herrn, på min Frus vägnar, för de goda tankar han har om henne.
(*Niger och går ut.*)

PUFF.

Jag måste väl gå up i Krigs-Expedition, at höra efter här det går med Commendantskapet. — Ha, ha min kära kusin v. Bombert, du är narrad, min gosse lilla. Men se der kommer han, tillika med Brukspatton Kontant.

FJERDE SCENEN.

CAPT. PUFF. CAPT. v. BOMBERT.
BRUKSPATRON.

BRUKSPATRON.

Ah ödmjuka tjenare, ska vi räkas här, min Capten? — Tack för i går aftons. — Nå hur kom ni ifrån de der stora kanonerna i Oczakow? Sa, sa, sa.

Puff.

Dem sutenerar jag ännu, och försvarar dem, om det än vore emot hela Turkiska artilleriet. Jag har sjelf sett dem på Kronstads fästning, och Bullerkrona, som kom hem som kurr ifrån Constantinopel i somras, sa mig, at det var desamma. — De a' ta mig tusan så stora, at man kan köra in med hästar och vagn i dem.

VON BOMBERT.

Åh, det är inte troligt, min hjertans bror — Hur fan kan du inbilla oss en sådan dårskap?

BRUKSPATRON.

Sa, sa, sa! det är alldeles som han säger, det skall jag besanna; ty när jag var i Ryssland för at bese Siberiska Bergverken, så blef jag en gång bjuden til middag hos Guvernören i Kronstadt — Han fågnade oss som en hel karl, och då jag skulle resa ifrån honom, så råkade kusken at köra vilse dunk i en af de der stora kanonerna, sa, sa, sa, och just som han skulle svänga med tupars-

vagnen i krutkammaren, så kom den här gunstige herrn (*klappar Puff på axeln*) sätlandes genom fänghålet i en chäs, sa, sa, sa! (*Brukspatron och v. Bombert skratta*).

PUFF, *sticken, til v. Bombert.*

Ja, skratta nu. — Det är mig känt jag råkat dig — det är inte nog at du vill ta bort min tilkommande fästnö, jag hör at du på köpet söker Commendantskapet i Götheborg, som jag har begärt, och bör få i anseende til min ancienneté. — Men jag skall säga dig, min hjertans kusin v. Bombert, at det passar dig mindre at gå mig i vägen, som kan vara far åt dig. — Jag finner det ganska lustigt, du svarar inte på det.

VON BOMBERT.

Hvad vill du jag skall svara? — Jag afbidar tiden och gör mitt bästa; min bror får göra detsamma på sin sida — men du bör inte bli ond, du vet at jag är Officer så väl som du.

BRUKSPATRON.

Sa, sa, sa!

PUFF.

Officer så väl som jag. — Ba, ba, — och du vill jemföra dina meriter med mina, som sedan jag var 15 år gammal varit i tjenst, och som redan var Löjtnant då du ännu var Cadett i Carlskrona. Jag glömmer aldrig bort min första kampanj, det var i Pommerska kriget, om jag minsrätt 1759 den 14 Augusti emellan 6 och 7 om qvällen, då jag på en

furagering med två bombfria pontoner afslog 9 Generalstormar från 6 sidor af fiendens cavalleri vid byn Neukalen; affären var en af de hetaste; Major von Steigenbögel förlorade vid detta tillfälle sin venstra arm, och det blef han Riddare före — han var här under Riksdagen. — Du känner inte hans Fru, hon är likså vacker som för 20 år sedan, och om du skulle få se hans gård ner i Vestergylln, den står afritad i Grefve Dalbergs verk; hade jag bara en blyertspenna, så skulle jag med några streck teckna af för er sjelfva planen til karakters-byggningen af Nikodemus Tessin

BRUKSPARON.

Sa, sa, sa, hvart tar ni vägen, min hjertans herr Capten, ni är ju förbannadt långt ifrån byn Neukalen. Ska ni göra samma tur tillbaka för at komma til Commendant-skapet igen, så behöfver ni min själ ta dubbel skjuts. Sa, sa, sa!

VON BOMBERT.

Kan du vinna din önskan, min hjertans kusin, så skall det vara mig kärt; det kommer i alla fall an på den som har mesta rekommendationerna.

PUFF.

Ja det skall du se. — Hela Hofvet intresserar sig för mig, och det fins ingen Regiments-Officer i hela armén som jag inte är bror med. Jag dejeunerade i går med Krigs-Commissariatet, och Capten Puffs skål dracks öfverallt; och när jag kom ner på

Riddarhustorget, så var Stadsvakten på vägen at gå i gevär för mig, om jag inte vinkat åt Officeren, at jag ville vara incognito. Jag får i dag genom Hofpredikanten Messenius et bref af et visst förnämt fruntimmer til Krigs-Secreteraren, en slägting til Presidentskan; du menar du skall få veta hennes namn? Jo pytt å; man skall inte säga allt hvad man vet, och jag kan tigi jag; — Om en stund skall Hofpredikanten föra mig til henne. — Ni skall få se at Capten Puff har vänner som betyda, betyda förstår ni.

VON BOMBERT, *för sig sjelf.*

En slägting til Presidentskan. Det måtte vara Fröken Jernmalm. Det var väl han påmint mig om henne. — Hon torde inte vara så obenägen, och hellre arbeta för mig.

PUFF.

Saken är så godt som afgjord; och om än vederbörande i dessa flygtiga tider inte skulle ha något afseende på min ancienneté, så hindrar det mig inte af gifta mig med den charmanta Fru Hedvig Kontant, jag har hela hennes slägt på min sida, och sjell estimerar hon mig particulièrement

BRUKSPATRON.

Hvem gör inte det? Er lyckliga talgäfva, min Capten

PUFF.

Ja, ja, min Herr Brukspatron, det är sant. Jag talar sällan och litet, men alltid

kort och begripligt, och deri består konsten. Ni skulle hört mig på Riddarhuset vid 1765 års Riksdag, när jag i fem timmar och en kvart talte mot hemligheter, tysthets-eder, pickenicker, contradanser och kabaler, såsom oförgrifliga hufvudgrunder til alla de odygder, lister, ränkor, bedrägerier, hierarkier, oligarkier, aristokratier, anarkismer, despotismer, lurendrägerier och lönskaläger, hvarmed den menckliga naturen i och för sig sjelf är bekäjad, dels härflytande ifrån tvång uti, med, öfver och emot menniskoförnuftets förmögenheters bruks ändamål; och när jag kom til den riksödande Vexel-cursen, och medborgares fredande genom frihet i tryck, pennor och papper, emot det landsförderliga embetsmanna-väldet, så talte jag med sådan styrka, at Secreteteraren knappt förmodde föra protokollet för luttet admiration; också sa' salig Contre-Amiralen Enterfelt, at jag borde liknas vid den Romerska Cicero, som var talman för Borgare-Ståndet i Rom i Kejsar Augusti tid eller någon annan Kejsares — — —

VON BOMBERT, *smdleende.*

Det är positift, et min kusin inte har sin like i den dyrbara konsten at tala både länge och fort.

PUFF.

Jag förstår nog hvad du menar. Det är blott afundsjukan som regerar hos dig. Men du ska veta, min kära v Bombert, at denna konsten som du skrattar åt inom dig sjelf, är den nödvändigaste af alla, och det vid alla tillfällen.

BRUKSPATRON.

Jag tror, at göra mer och prata mindre är det bästa. Det händer at man går miste både om sysslan man söker, och flickan man friar til, om man talar för mycket om det i förtid. Det går inte an at sjunga trantrara förrän spelet är vunnet. — Jag mins för några år sen en af mina bekanta, som i förhand lät sätta in i Allahanda at han blifvit Hof-Råd, och han går här ännu som simpel Commissarie. Sa, sa, sa!

PUFF.

Den moralen kan passa för folk, som tala illa, och med sitt långsamma *Ja så* och *Nej säj*, kunna sätta gallfeber på et helt Auditorium. Jag var knappt tre år gammal förr'n jag talte rent, ja så väl om en hop saker, vida öfver mina år och mitt begrepp, at min farmor tog mig en dag på sina armar . . .

VON BOMBERT.

Hvad vill den der Lakejen?

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. EN LAKEJ.

LAKEJEN *sakta til Puff.*

Hofpredikanten väntar på välborne Herr Capten.

PUFF.

Jag är på stund färdig; (*fortfar*) och höll til mig följande lärorika tal.

V. BOMBERT *sakta til Brukspatron.*
Nu skall ni få se han blir kvar.

LAKEJEN *kommer tillbaka.*

Välborne Herrn är så nådig och skyndar sig. Hofpredikanten måste genast up på slottet.

PUFF.

Jag kommer i ögonblicket.

(Lakejen går.)

SJETTE SCENEN.

PUFF. DE FÖRRE.

PUFF.

Den saliga hedersgumman, vill jag säga, höll til mig följande tal. Jag mins det, som det varit i går, ty hjertat hos et barn är som et mjukt vax, man kan trycka dit hvad man vill, och det förgår aldrig. Om ni vore så hemma i fysiken och anatomien som jag, så skulle jag demonstrera för er, ty jag har i all min dar varit en stor älskare af litteratur, och det är vackert nog för en gammal militär som jag, at veta litet i hvarje. Jag känner Cartesii hvirflar, Svedenborgs lära om andarna, Aërostatiken och Hydrologien. Svedenborg och jag var goda vänner. Han var den bästa theaterskribent och den snällaste Criticus på sin tid, och det är just efter honom som jag skrifvit den dråpliga kritiken öfver en bekant Opera, i en veckoskrift, på hvilken jag är medarbetare och prenumerant. — Ni bör ha er hvar sin prenume-

rations-sedel. Om jag hade tid, så skulle ni få höra en kritik i samma vittra sak öfver den namnkunniga Grekiska poeten Virgilius Maro, som dog för 1500 år sedan i Kartago . . .

BRUKSPATRON.

Virgilius dog ju i Rom? Sa, sa, sa!

PUFF.

Disputera mig inte det. Historien känner jag på mina fem finger och citerar den alltid a propos. Det är mitt eget fel at jag inte längesedan blifvit Historiographus Regni, åtminstone i survivans. Jag har inte glömt det minsta af hvad jag läst. Segern vid Salamina och Maraton, der Julius Cesar blef fången, bataljen vid Actium Anno mundi 2004, som Alexander förlorade, bataljen vid Ivri der Henric VI slogs emot Huguenotterna, belägringen vid Lützen, der Carl XII blef skjuten — — jag tror jag confunderar mig i anseende til ställena.

BRUKSPATRON.

Nå nå, det är inte underligt — det var också en mäta stark digression, ifrån salfarmors Järorika tal, til Alexander Magni bataljer. Jag måste i alla fall bekänna, min gunstiga Herre, at jag aldrig hört någon citera historien med så mycken precision som ni. Det är visst inte allom gifvet det. Sa, sa, sa!

SJUNDE SCENEN.

LISA. DE FÖRRE.

LISA.

Herrarne tackas förlåta — här kommer fullt med främmande; Commerse-Rådinnan med sin Fröken Syster och Fröken Jernmalm är redan i förmaket, och Fru Majorskan Pratmejer och Borgmästarinnan Sliddersladder stego nu ur vagnen. (*Til Puff*) Törs jag be Välborne Herr Capten vara god och ta emot dem, och hålla dem sällskap tils Fruen kommer hem.

PUFF.

Det är min sak. Hvar är den aimable Commerse-Rådinnan? Förlåt mig, mina Herrar, jag måste, ser ni, göra les honneurs de la maison, pardi. (*Springer ut.*)

ÅTTONDE SCENEN.

BRUKSPATRON. v. BOMBERT. LISA.

VON BOMBERT.

Min värda Herr Brukspatron, allt mitt hopp kommer nu an på er.

LISA.

Jag kan å min sida ha den äran at försäkra Herr Brukspatron, at om Herrn ger sitt samtycke, så är det åt ingen annan som min Fru . . .

BRUKSPATRON.

Se här är min hand. Laga så min systerdotter ger er detsamma, jag samtycker til allt;

allt; dock såge jag gerna om ni kunde få det omtalade Commendantskapet.

VON BOMBERT.

Jag har vederbörandes löfte — det är nog; dock skall jag för mera säkerhets skull nu i ögonblicket gå och söka en viss person af betydighet, som vår storpratare påmint mig om; — det är bäst at smida medan jernet är varmt.

LISA.

Behåga Herrarne gå ut den här vägen? Jag hör hela sällskapet komma inpratandes i full chorus.

NIONDE SCENEN.

PUFF. COMMERSE-RÅDINNAN.
FRÖKEN. HENNES SYSTRAR. FRÖKEN
JERNMALM. MAJORSKAN PRATMEJER.
BORGÄSTARINNAN SLIDDERSLADDER.

FRU PRATMEJER och FRU SLIDDER-
SLADDER, *til Fröken Jern-
malm i dörren;*

Nej det händer inte. — Vi gå min själ
ingendera först.

FRÖKEN JERNMALM.

Låt oss inte krusa, jag är så godt som
hemma här.

PUFF.

Kom, kom mina nådiga, låt oss ta in våra rum. — Jag har aldrig kunnat råka et artigare sällskap. (*Puff sätter sig midt i en linstol, Commerse-Rådinnan på ena och Fröken Jernmalm på andra sidan om honom, så Commerse-Rådinnans syster; på flyglarne Fru Pratmejer och Fru Sliddersladder*).

COMMERSE-RÅDINNAN, långsamt.

Jag måste bekänna at vår täcka Borgmästarinna har en smak at klä sig, som är admirabel. (*Sakta til sin syster*) Hennes coifur är lika så narragtig som hela hennes figur.

FRU SLIDDERSLADDER.

Jag är bara en négligé!

FRÖKEN.

Det klär henne allting.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det är visst sant det.

PUFF.

Det ger henne et så täckt och skalkagtigt utseende, så hon skulle kunna förföra et helt Consistorium. Jag påminner mig en historia

FRU SLIDDERSLADDER.

Jag råkade Kammer-Rådinnan Sifflertopp på gatan, och min själ jag kände igen henne.

FRÖKEN.

Jag tror hon vill behaga på gamla dar?

FRU PRATMEJER.

Hon är på alla baler och assembléer i stan; det är hennes största nöje.

COMMERSE-RÅDINNAN.

A propos om baler, så har jag hört en historia.

PUFF.

Ah charmant, min nådiga, låt oss få höra den, det skall bli roligt.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Ni skall få höra henne.

FRU PRATMEJER.

Jag vet också en.

PUFF.

Och jag två, om inte fler.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Vill ni höra på?

FRÖKEN JERNMALM.

Min syster berättar så oändligen artigt; jag är helt och hållit öra; (*för sig sjelf*) jag kan bli sömnig bara hon öppnar munnen?

PUFF.

Jag skall vänta tills turen kommer til mig.

FRU PRATMEJER och FRU SLIDDER-
SLADDER.

Tyst!

PUFF.

Tyst!

COMMERSE-RÅDINNAN, *långsamt.*

Et visst fruntimmer af våra gemensamma
connaissancer var på balen i förrgår.

PUFF.

På sista balen på Sabbasberg?

COMMERSE-RÅDINNAN.

(alltid långsamt):

Ja visst. — En ung Officer, som nyligen
kommit hem ifrån armén . . .

PUFF.

Ja, det är hurtiga gossar både i krig
och kärlek.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det fruntimret. — jag har mina orsaker
kvarföre jag inte vill nämna hennes namn.

FRU PRATMEJER.

Jag gissar redan hvem det är.

PUFF.

Det är unga Baronessan.

FRÖKEN JERNMALM, *à part*.

Få se om han intet förargar Commerse-
Rådinnan med sitt prat?

COMMERSE-RÅDINNAN.

(*alltid långsamt*).

Ha inte så brådtom, mina vänner, och
förhasta er inte. — Den jag talar om, har,
som jag hört, redan fyllt sina 50 år.

PUFF.

Ja, då vet jag, ta mig böfveln, hvem
det kan vara.

FRU SLIDDERSLADDER.

Den historien känner jag.

PUFF.

Det är Öfverstinnan på Söder:

COMMERSE-RÅDINNAN.

Alldeles inte.

FRU SLIDDERSLADDER.

Ja, så är det Kongl. Secreterskan Penne-
Bygt.

PUFF.

Eller också Assessorskan Mara.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Jag får då inte tala til punkt.

PUFF.

Men utan at falla Fru Commerse-Rådin-
nan

COMMERSE-RÅDINNAN.

Jag tycker ni gör det allt hvad ni hinner.

PUFF.

Tillåt mig bara

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det är bäst jag tiger, efter ni inte be-
hagar höra.

PUFF.

Jag, min nådiga, jag säger aldrig ett ord.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Nå, låt oss komma til saken.

FRU PRATMEJER.

Låt oss komma öfverers, at tala hvar i
sin ordning.

PUFF.

Väl sagdt, conversationen bör vara all-
män.

FRU SLIDDERSLADDER.

Hur skall det gå til, när Capten faller
oss i talet?

PUFF.

Jag har ju inte begynt en enda diskurs.

FRÖKEN JERNMALM, *sakta til Puff.*

Håll er tapper, min Capten, låt dem säga hvad de vilja — tala ändå.

FRU PRATMEJER.

Ärna Damerna sig på spektaklet i afton, för at se nya pjesen?

PUFF.

Hvad heter den, om jag får lof at fråga?

FRU PRATMEJER.

Storprataren, Herr Capten.

PUFF.

Ah! den måste jag se, — då kommer jag inte på Komiska Theatern i afton.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Jag för min del kan inte tåla Komedier.

FRU PRATMEJER.

Och jag tycker inte om annat än Tragedier.

PUFF.

Storprataren, sa Fru Majorskan — bravissimo! då måste jag engagera min kusin Sladderhane, och min Advokat at gå dit för at få se porträtter. — Jag går eljest aldrig på det der Dramatiska spektaklet.

FRÖKEN JERNMALM.

Ja, det är underligt! Herr Capten som har så god smak.

PUFF.

Ja nog tror jag mig at kunna passera för en af våra bästa connoissörer. Jag är sjelf Ankter, och har inte längesedan skrivit en Opera som jag kallat: *Jonas i hvalfiskens buk*, i sju akter; men det är brist på smak hos Directionen, at han inte blir uppförd. Tror ni, mitt Herrskap, at jag kan nästan hela Svenska Theatern utantill, sådan som han står tryckt i *Kongl Tryckeriet*, och för några år sedan spelte jag i et slutit sällskap på Medevi, Polyfems roll i Tetis och Pelé; hör på så skall ni få höra den stora aria bravura: (*sjunger*) *Mars kufvad blef af Cyperns herrskarinna.*

FRÖKEN.

Åh! för Guds skull förskona oss för det öfriga.

FRU SLIDDERSLADDER.

Jag tycker mest om Komiska theatern.

PUFF.

Ah! jag skrattar der af allt mitt hjerta, utan at veta hvarföre. Den ståtliga fogden i Skärgårdsflickan med sin rara karpus och sina förnumstiga stöfvel-manchetter; ni har inte sett den, min nådiga, och spögnubben i balletten Tilfalle gör Tjufven, och Ombudsmannen Propp med sin långa jacka i Bergslags-Fröken. — Men det artigaste spektakel, i mitt tycke, är Arlequin Squelette på Barnhusgården. — Stockholm är ändå Stockholm, säga hvad man vill.

FRU SLIDDERSLADDER.

Det är inte möjligt at säga ett enda ord,
förrän man får tusen igen.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Han bryter alltid utaf diskursen.

FRU PRATMEJER.

Han utgör ensam et helt sällskap.

PUFF.

Nu säger jag aldrig ett ord mera.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Har Fru Majorskan haft några nyheter
ifrån Öfver-Direktörskan Piff?

FRU PRATMEJER och FRU SLIDDER-
SLADDER.

Hon är nu för tiden

PUFF.

Hon är gift

COMMERSE-RÅDINNAN, *til Sällskapet.*

Hör ni nu, mitt herrskap, hur han hål-
ler ord?

FRU PRATMEJER.

Hon är ju enka.

PUFF.

Ja, det kom jag inte ihåg.

FRU PRATMEJER.

Hon är en af mina bästa vänner.

FRU SLIDDERSLADDER.

Hon är min närmaste granne.

PUFF.

Jag känner henne bättre än ni allesamans, ty hon är min kötsliga kusin.

FRU SLIDDERSLADDER.

Hon är inte i stan.

PUFF.

Det vill jag inte disputera.

FRU PRATMEJER, *til Commerse-Rådinnan.*

Vet inte Commerse-Rådinnan af det!

PUFF.

Får jag lof at säga? . . .

COMMERSE-RÅDINNAN, *til Puff.*

Min Gud, låt då annat folk få ha ett ord med i laget.

FRU SLIDDERSLADDER.

Hon är gift på nytt.

PUFF.

Tre ord bara . . .

FRU PRATMEJER.

Hon blir i Carlskrona . . .

PUFF.

Jag är hennes köttsliga kusin.

FRU SLIDDERSLADDER.

Med sista posten

PUFF.

På min mors sida i tredje ledet.

FRU PRATMEJER.

Ända til våren

PUFF.

Hennes farfar och min morfar

FRU SLIDDERSLADDER.

Hade jag bref ifrån henne

FRU PRATMEJER.

Och jag skall

PUFF.

Och jag gör mig en heder af hennes
släktskap

FRU PRATMEJER.

Efter jag har en egendom inte långt der-
ifrån

PUFF.

Jag skall bevisa

FRU SLIDDERSLADDER.

Hon skall gifta sig med en Lagman i
Skåne

FRU PRATMEJER.

Så ärnar jag resa med första

PUFF.

På min mors sida

FRU SLIDDERSLADDER.

Hon gör et godt parti

FRU PRATMEJER.

I sällskap med min bior

COMMERSE-RÅDINNAN.

Mina Fruar!

PUFF.

Det är säkert.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Men min hjertans Herr Capten.

PUFF, FRU PRATMEJER, FRU SLID-
 DERSLADDER, COMMERSE-RÅDIN-
 NAN, FRÖKEN, *alla på en gång.*

PUFF.

Det är inte värdt at disputera mig en
 sak, som jag vet bättre än någon; jag bör
 ju känna mitt eget slägtregister, så mycket
 mer som min far präglat det i mig öfver
 hundrade gånger. (*Repeterar tills alla de an-
 dra talt ut.*)

FRU PRATMEJER.

Sanningen at säga, så roar landet mig
 på inte sätt, ty jag kan inte med våra lands-

fröknar och deras fasoner, och om jag inte vore viss på at komma snart igen, så reste jag visst inte dit.

FRU SLIDDERSLADDER.

Så mycket mer, som vi varit bekanta sen vi voro barn, och hon alltid haft förtroende til mig, och efter vi nu så sällan råkas, så skrifver hon mig som oftast til, och jag svarar henne alltid.

COMMERSE-RÅDINNAN.

Har man nånsin hört maken? Man skall ju ha en förvånd hjerna, det ängsligaste humör i verlden, at just så godt som med våld tysta munnen på hederligt folk: jag skulle ingenting säga, om det vore blott emellan karlar.

FRÖKEN, til Puff.

Jag håller med min syster. Jag kan inte tåla längre. Ni kan förarga en til döds med ert ouphörliga prat, och om ni genom ert upförande vederlagt allt hvad jag talt til er fördel, så blir det er egen skuld, min Herr Capten.

FRU SLIDDERSLADDER.

Om ni vill göra er den mödan och fråga efter

PUFF.

Ni må säga hvad ni vill, mitt herrskap, så är Lovisa Piff min slägtinge, ty Lovisa Piff är äldsta dottern til Löjtnant Piff, gamla Major Piffs yngsta son, som i förra giftet hade en Puff til Fru, en dotter til Arkiatern

Puff, som kom hit med Kung Fredrik ifrån Hessen-Cassel, hvars förfäder härstammade ifrån Regements-Fältskären Puff, som 1648 var tjenstgörande vid de troppar ifrån Holstein, som på befallning borde sammanstöta med hufvud-armén, då för tiden samman- dragen i Schleswig til fredsverkets afslutande i Osnabrück. Denna Arkiater Puff, han hade, han hade . . . (*hostar*).

FRU PRATMEJER, *härmar honorn.*

Han hade, han hade — jag kan inte hålla ut längre. (*Går ut*).

PUFF *fortfar.*

Han hade i förra giftet Eufrosina Cedermes, dotter til Rådman Cedermes i Stockholm, och i andra giftet Barbara Puff, dotter til General-Gevaldigern Puff

FRU SLIDDERSLADDER.

Å Piff, å Paff, å Puff! här får jag inte tala ett ord i dag, utan må jag så gerna gå mina färde. (*Går bort*).

PUFF *fortfar.*

Som var min farfars far, och som upfann de gesvinda skotten, hvarföre han fick en Kungsgård til skänks af Rikens Ständer 1682 strax efter Reduction i Carl XI:s tid. Han var gift med en Sladderhane, syster til den namnkunniga Professor Sladderhanus, som dog talande i Katedern, under det han försvarade sin disputation om Kung Faraos flykt öfver Röda hafvet; han var riktig sysling til min morfars far och stamfar för Sladder-

hanarne til Tokstorp, hvilka böra skiljas ifrån Sladderhanarne til Pratstad, hvarifrån jag härstammar på mödernet. (*Hostar och snusar*).

FRÖKEN.

Ah! mon Dieu! det är en familje-sjuka.
— Bli qvar den som vill — jag går min väg,
(*Går bort*).

PUFF *fortfar.*

Jag har hans porträtt hos mig; det skall vara honom likt i högsta grad, och är bevis nog at Fru Lovisa Piff . . . det är sant, jag glömde berätta, at Piffarne egentligen äro ifrån Schwaben, at Ambrosius Piff var Förvaltare och Intendent af Stora Vinfatet i Heidelberg, hvarest hans son, jag ber at Herrskapet är så graciösa och påminner sig (*nyser*).

FRÖKEN JERNMALM, *för sig sjelf.*
At Herrn är en stor narr. Tjenarinna.
(*Går bort*).

PUFF *fortfar.*

Hans son blef sedermera Direktor Musices och Lärare i Kemiska Bryggningskonsten vid Universitetet i Prag, och blef ibland flera andra virtuoser hitkallad til Drottning Christinas Hof på ypperliga villkor, för at inrätta Musikaliska Akademien och Kronobrännerierna som än florera; men råkade här i övnskap eller i en lärd strid med den namnkunniga Riks-Brännmästaren von Brandtweinstriet, hvarföre han måste flykta til Curland, der han til sitt justifierande utgaf på Tyska: Seine nützlichen gelehrten pragmatischen Le-

ben und Thaten, nebst etlichen poetische und musikalische Gedichte aller Liebhaberen und Liebhaberinnen zur Ergetzung, Uebung und nothwendigen Unterricht; mit Kupfern geziert. Hans dotter, för at i korthet berättas (*snyter sig*).

COMMERSE-RÅDINNAN.

Det må bli kort eller långt, så är det inte möjligt at hålla ut längre. (*Går ut*).

TIONDE SCENEN.

PUFF, *som icko märkt deras bortgång, fortfar allena.*

Ärfde hans egendom, och som hon dog ögift, så testamenterade hon all sin kvarlätenkap til en Kur-pfaltzisk Officer vid namn Kriegersdorff, som inte lemnade några arvingar efter sig, utom en adopterad son, hvilken, som salig far min berättade mig, dog i Lisabon af förskräckelse för det Polismästaren ville enlevera hans Mätröss (*hostar och tar sig en pris snus*).

ELFTE SCENEN.

PUFF. LISA, *som kommer sakta insmygandes och ställer sig bakom stolen.*

PUFF, *som icko observerar henne, fortfar i sin diskurs.*

Kriegersdorff slogs som en karl både til sjös och lands, och lemnade åtminstone tre

fjerdedelar af sin lekamen i fält, under Konung Carl XII, glörvördigst i äminnelse. Han förlorade et öga vid Narva, som fins igen i Altonaischer Mercurius för det året, högra armen vid Pultava och venstra läret vid Kalabaliken i Bender. — Det var eljest en underlig karl; jag har sett hans porträtt på Rådstugan i Borgo: han drack aldrig annat än vatten, och tälte aldrig fruntimmer; jag hoppas Damerna förlåta; det är ingalunda min mening at försvara honom, emedan . . .

LISA *bakom stolen.*

Det är beskedligt af Herr Capten.

PUFF, *vänder sig om.*

Ah! Jungfru Spitsenas, är det hon? För tannor tusan, hvar tog alla Damerna vägen? Jag tror jag sitter här helt allena och perorerar. — Nå nå, det skall vara fruntimmer för at kunna göra en bra karl et sådant spratt — jag kunde väl tänka det skulle så gå. — De der sladdrande Näderna, som aldrig veta at sluta när de en gång börjat, vilja bara prata och prata, och aldrig höra på. — Om de visste så mycket som jag, så öppna de aldrig munnen, ty den nödvändigaste och artigaste egenskap hos alla i gemen och fruntimmer i synnerhet, är at kunna tiga; det har jag sagt öfver tusen gånger, och bevisar det dagligen med mitt exempel.

LISA.

Ack! Hvad välborne Herrn är lycklig, jag må säga tapper och segrande, som varit i stånd at öfvervinna et halft dussin at Sta.

dens mest sladdrande varelser. Hvem kan nu refusera Herrn karakter af Riks-General-Storpratäre.

PUFF.

Hör på den förgiftiga tungan! Här har jag inte tid at sitta längre. (*Vill gå*).

LISA.

Nädig Herre! se här är en biljett, som jag fick nyss för at lemna Herr Capten.

PUFF.

Det är ifrån Hofpredikanten Messenius, min synnerliga goda vän. Hvad skrifver han för godt? (*Läser högt*) »Som det lär vara »omöjligt at få tala med er, min Capten, så »har jag tagit det parti at skrifva er til. Ni »har helt och hållet mankerat er affär, för »det ni pratat för mycket i förtid, för det »ni inte varit nog arbetsam på era egna för- »delar, och framför allt at ni inte genast »kom til mig, då jag skickade er bud med »min betjent. Ert missöde är så mycket mera »säkert, som er släkting Artilleri-Captienen »von Bombert blifvit utnämnd til Commen- »dant, genom densamma personen recom- »mendation, til hvilken jag hade lofvat at »föra er i dag eftermiddag.«

LISA.

Det var et grant bref.

PUFF.

Det är det hårdaste som kan hända en förtjent karl! Jag har dock det nöjet åtminstone kvar, at öfverljuddt och på alla ställen få klaga öfver prejudice. Nå nå, här blir väl

Riksdag en gång. — I alla fall blir nog Fru Hedvig Kontant så god som tie Commendantiskaper.

TOLFTE SCENEN.

PUFF. v. BOMBERT. BRUKSPATRON.
FRU HEDVIG KONTANT. FRÖKEN
JERNMALM. LISA SPITSENAS.

BRUKSPATRON *til v. Bombert*
i det de komma in.

Ni skall i hans egen närvaro få höra
hvad jag tänker.

PUFF, *til Brukspatron.*

Det felas mig blott Herr Brukspatrons
samtycke.

LISA, *til Brukspatron.*

Capten von Bombert har blifvit Commendant.

BRUKSPATRON.

Jag vet det; (*til v. Bombert*) och det är
ni Herr Commendant, som min brorsdotter
utvalt, och det blir åt er som jag lemnar
henne.

PUFF.

Är det efter ert löfte, min Herr Bruks-
patron?

BRUKSPATRON.

Jag hade den tiden icke den äran at
känna er så noga, min hjertans Herr Capten,
och jag trodde er icke så nära slägi med
Sladderbanarne, som jag sedan fått höra.
Sa, sa, sa!

VON BOMBERT.

Jag hoppas, min kusin, at du behedrar
vårt bröllop med din glada närvaro?

FRUN.

Ser ni, min Capten, det har gått er som
jag sagt; ni går miste både om syssla och
fästmö, blott för det ni inte kunnat tigs.

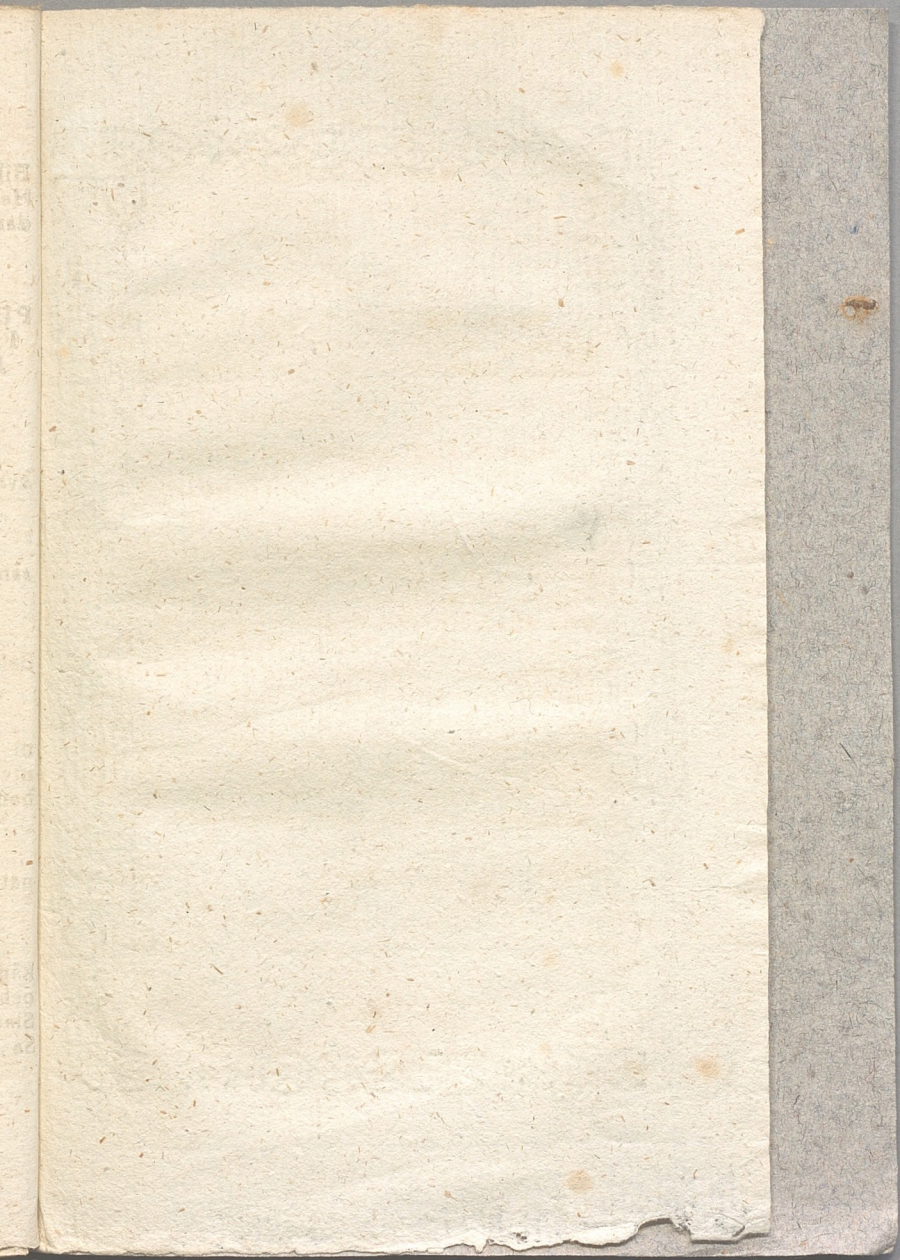
LISA, niger.

Capten Puff, jag har den äran, jag har
den äran.

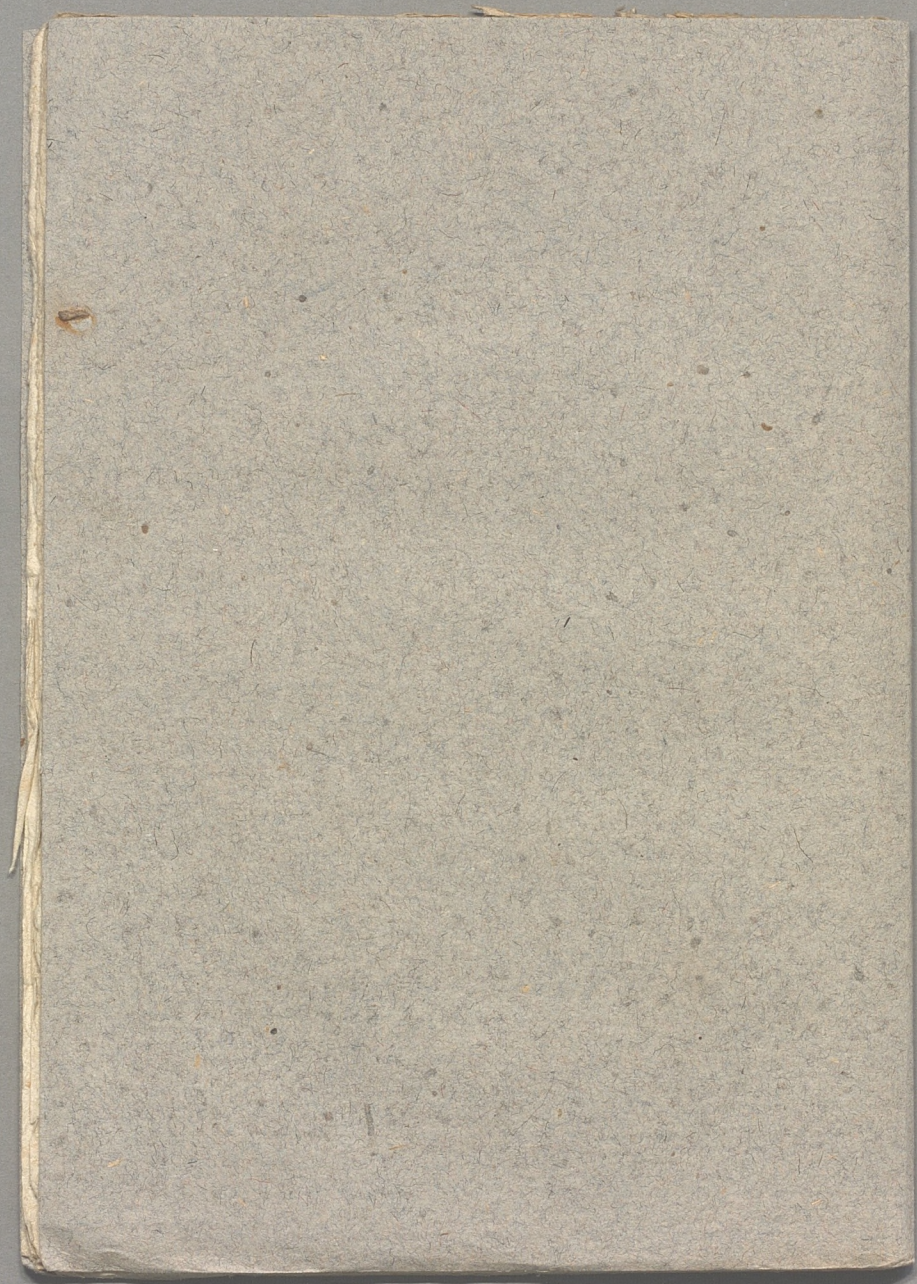
PUFF.

Och jag har den äran at ingenting svara
på all er malis, utan en gång för alla, hör-
samme tjenare, hörsamme tjenare (*Går,
men vänder strax om igen och säger til Spek-
tatorerne:*) Mine Herrar! ett ord innan jag
går. Jag skall vara kort emot min vana. Om
jag haft den lyckan at roa er med mitt slad-
der, så gif mig det tilkänna med theatérns
stora tecken; hyaromicke, så gån i all fred-
lighet er väg, utan at säga ett enda ord,
och imitera inte min karakter, ty af alla
imitationer blir det säkert den sämsta.

SLUT.

www.books2ebooks.eu